

AUTOKRAT V ČELE PROLETARU

PO NĚKOLIKA letech pokročila demokratická armáda obrátila se ruská sovětská vláda k staré vojenské škole, aby uplatnila sílu svého vítězství. Autokrat z doby režimu Romanovů velí nyní sborům proletariátu. Jak správy nedávno došlo sešlo, i Lenin a Trocký podrobují se jeho vůli. Bolševické pravidlo, že každý voják je svým vlastním generálem, patří minulosti, nebo nebude v platnosti aspoň po tak dlouho, dokud generál Alexej Brusilov bude vojenským diktátorem Ruska. Jak dlouho to bude trvat, nikdo neodvažuje se předpovídat. Velení bolševické armády ukázalo se v minulosti úkolem značně riskantním. Avšak generál Brusilov ukázal také, že doveze veleti i armádě, v které kázeň byla uvolněna. Za starého carského režimu byl znám jako jeden z nejprísnejších důstojníků, který přilhl ke bedlivě, aby kázeň byla za každých okolností zachována.

Vzhledem k této jeho minulosti nedávno oznámil o jeho povýšení na místo tak vynikající ve světovém Rusku vyvolalo opravdové překvapení. A stejně vyvolalo překvapení okolost, že místo to přijal. Generál Brusilov jako syn ruského generála a oblíbené velkoknížete Mikuláše Nikolaeviče zosobňuje v sobě starou vojenskou autokracii. Jako nábožensky silně založený řecký katolík zbožňoval cara jako vrchní hlavu této církve. Přes to však ani carskými výnosy se nenechal přimět k tomu, aby zůstal nepřímým kázeň ve svém vojsku. Měl vlastní své zákony a vlastní tradice. Tyto zákony a tradice zachovával s obdivuhodnou vytrvalostí pro všechny časy. Nad všecko ostatní je generál Brusilov vojákem. Také je do jisté míry vědatorem.

Je do podrobnosti seznámen se všemi velkými vojenskými kampaněmi v historii. Osobně studoval všechna bojště, na kterých svedeny byly velké bitvy v posledních dvou stoletích. Navštěvoval tato proslulá bojště, aby lépe porozuměl taktikám soupeřících vojevůdců. Brusilov je jedním z nejvášnivějších vojáků Evropy a současně jedním z největších strategů. Musí být také připojeno, že je aristokratem každým směrem.

Za starého režimu sídla šlechty byla pro něho vždy otevřena. Generál Brusilov býval v družinách šlechticů a mladších svých důstojníků znamenitým společníkem. Při takových příležitostech odkládal vojenskou přisnost a dovedl se znamenitě bavit i také bavit jiné. Byl vždy vítaným hostem. Na šlechtických sídlech byl rád viděn a vysoká šlechta jednala s ním jako sobě rovným.

Generál Brusilov je 67 roků star, avšak nic na něm nenasvědčuje tak vysokému věku. Vylhží spíše jako zdravý muž padesátiletý. Je znamenitým jezdcem a své doby býval jedním z nejlepších v Rusku. Je hrdim celého řady ruských vojenských povídek. Narodil se v Kutaisu, nedaleko Batumu, na Kavkazsku. Školy navštěvoval v Tiflisu, 130 mil od svého rodiště. Právi se, že i v době svých studií zajímal se více o evičení vojenských posádky v tomto městě nežli o učebné předměty. Jeho otec záhy v mládí vyvolal v něm lásku k vojání. Zájem o evičení také vyvolal byl okolností, že hoch otec byl určen pro vojenskou kariéru.

Po studiích v Tiflisu vstoupil mladý Brusilov do vojenské akademie ruské, ale hned při vypuknutí války s Tureckem vstoupil do činné služby. Vzhledem k svému původu mohl vstoupit do gardového pluku, ale Brusilov dal přednost pluku otuzilých kavkazských jezdců. U tohoto pluku sloužil až do vítězného skončení této války.

Avšak nebylo nikdy nikoho, kdo by tvrdil, že tohoto povýšení si nezasloužil. Několik let strávil Brusilov jako důstojník Tverských jezdců a kavkazských horských pluků a po té povolán byl do Petrohradu, aby ujal se řízení školy pro důstojníky jízdních pluků. Když vypukla válka v Mandžurii, Brusilov žádal, aby poslán byl na frontu. Jeho žádosti však vyhověno nebylo a místo to bylo ponechán byl v Petrohradě, aby dále vychovával důstojníky.

V úřadě ředitele vojenské školy osvědčil se do té míry, že později přeložen byl k carské gardě bez snížení hodnosti, což v té době byla mimořádná pocta. Byl to pro něho zcela nový život. Jsa zvyklý disciplině a těžké práci, nechtěl se dobře v novém prostředí mezi důstojníky, jejich jedinou starostí byla honba za radovánkami. Ostatně v nové hodnosti bylo pro něho málo práce. Většina důstojníků carské gardy krátila si dlouhou chvíli společenskými zábavami. Brusilov po nějaké době stejně jako ostatní důstojníci se vrhl do tohoto rozmaritého života. Uznamenal však záhy, že taková lhostejnost důstojníku k vojenským povinnostem je nebezpečná pro říši a rozhodl se učinit nápravu. Vysoké jeho postavení mu umožnilo, aby nějakou nápravu učinil.

Zavedl dlouhé a unavující jízdy kočmo do okolí Petrohradu za každého počasí. Prohlásoval, že tím důstojník se utuží nejlépe. Brusilov si v takových jízdách líboval, ale všichni důstojníci nebyli tím stejného máhdu. Někteří z nich obrátili se k samotnému caru, který povolal k sobě Brusilova a naznačil mu, že není zrovna třeba udržovat tak přísnou kázeň mezi důstojníky. Avšak Brusilov prohlásil: "Zaručil-li Váše Velčenstvo, že nepřítel napadne nás jenom za pěkného počasí, zruším tyto jízdy." Samo sebou se rozumí, že car takové záruky poskytnouti nemohl a tak v těchto jízdách bylo pokračováno.

Když vypukla rusko-japonská válka, Brusilov znovu žádal, aby poslán byl na frontu. Poutkazoval k tomu, že velení nad jednotlivými oddíly dostalo se mladším a méně schopnějším mužům, ale vše bylo marno. Místo aby poslán byl na východ, kde byly boje a příležitosti k vyznamenání se, poslán byl k obraně západního pomezí, kde panoval klid. Brusilov těžce nesl, že nebyl poslán na frontu, poněvadž se domníval, že osudem je určen k vykonání velkých činů.

Teprve za deset let po rusko-japonské válce dostalo se mu příležitosti, aby osvědčil svoje vojenské schopnosti. Brusilov strávil několik let před světovou válkou ve Varšavě, kde spolupracoval na přípravách pro zápas, který zdlá se být neodvratným. Když pak pozář světové války vzplál, Brusilov v čele svých vojsk přehnal se přes hranice a docílil úspěchu, který překvapil celý svět. Nebylo jeho vinou, že později opět byl nucen ustoupit; ruská linie v jiných místech se neudržela.

O dvě léta později zdřitel řadou skvělých manévřů rakouskou frontu na svém nezadržitelném postupu směrem k Lvovu. Byl to úder, při kterém již již se zvonilo centrálním mocnostem umíráckem. Avšak ruská armáda nebyla s to, aby plně zužitkovala ovoce svého velkého vítězství. Černá zrada pracovala zatím doma. Ukázalo se, že ruská armáda, která v několika dnech tak rychle postupovala, ocitla se náhle bez střeliva a bez potravin. Nedostávalo se jí vlastně všeho, čeho je třeba k úspěšné vojenské kampani. Brusilov snažil se zachránit situaci, ale organizace v zázemí byla příliš shnilou, aby mohla náležitě podporovat vojska na frontě. Všechno v zázemí se shroutilo a Brusilov byl přinucen ustoupit.

Ještě jednou — za Kerenského — pokoušel se Brusilov zachránit svoji zemi před ponižením. Znamenalo to pro něho velké sebezapření jako pro vysloveného imperiaлиста a vyehovance vojenské autokracie, neboť spojoval se s revolucionáři. Ukázalo se však, že

Brusilov má ve svém zrceli silnější lásku k vlasti nežli k starému autokratickému pořádku. Režim Kerenského však zklamal a smeten byl vinou nové revoluce stejně jako režim Romanovů. A Brusilov vystupuje nyní znovu. Stal se vrchním velitelem armády, jež má udržeti Rusko pro bolševickou vládu. Je těžko si vysvětliti, co přimělo jej, aby postavil se v čelo ruských vojsk. Vidí opravdu na obzoru vážné nebezpečí pro Rusko anebo má zcela jiné plány? Snad budoucnost teprve dá na otázku tuto odpověď.

NOVÁ ARABIE.

AKOLIV král Hussein počítá své arabské poddané na milióny, jsou jenom tři střediska v Hedžasu, která zaslouhují si název města a to Mekka, Medina a Jedda. Do prvních dvou již od doby Mahomedovy zakázán byl vstup všem jinověrcům. Jmenom mahomedáni mohli vstoupiti do těchto měst anebo v nich bydleti. Jenom asi dvanácti křesťanů, pokud je známo, vstoupilo do Mekky během posledního tisíciletí. Ještě méně jich navštívilo Medinu. Téměř všechny konference mezi Husseinem a Lawrenceem a jeho křesťanskými druhy konaly se v Jedda, přistávkě Mekky, na pobřeží mezi Akabah a Adenem.

Město Mekka nemá žádné zvláštní hospodářské důležitosti. Poutníci, kteří přicházejí do tohoto města během měsíce Ramadanu, jsou hlavním zdrojem příjmů obyvatelů. Tito poutníci jsou okrádáni zbožnými obyvateli města Mekky mnohem bezohledněji nežli turisté v Jerusalemu, ačkoliv je dobře známo, že Jerusalemti nechají si za všechny služby turistům hodně zaplatit. Mekka je městem asi o 150,000 obyvatelích a je rozdělena na dvanáct rozdílných čtvrtí, z nichž každá je pod správou šejka, který je osobně zodpovědný za chování se svého lidu.

Posvátné město mekka mahomedánského světa jsou muslimi ze všech částí světa a jsou příslušníky asi dvanácti národností. Nejméně asi tisíc z nich je britských poddaných z Indie. Mezi ostatními jsou Japonci, rodáci z Bokhary a Turkestanu, Somalilandy, Zanzibaru a Alžiru, zástupci více jak poloviny černých plemen Afriky, Mauri, Křesťané, Peršané, Číňané, Filipinci, Turci, Kurdové, Albanci a Macedonci, stejně jako Arabové.

Posvátné město islamu leží v skalnaté úžlabině mezi pahorky, kde dvě údolí se sbíhají a tři momentálně se pni na výšinách. Domy jsou stavěny tak, že hořejší poschodí přečnívá dolější, tak aby chodei chráněni byli před úpalem slunce, který je tu přímo oslepující. Město trpí častými povodněmi a velké povodně přicházejí každých dvacet let. Při takových záplavách všechny ulice jsou zaplněny vodou a obyvatelstvo musí nízko položená obydlí opustit.

Je staré tradice je nutno, aby aspoň jeden poutník v každé době denně i noční oběhl posvátný kámen ve středu velké mešity. Za velkých povodní je i mešita zaplavena a je nutno kámen obíhat v lodích.

Proslulý černý kámen, který je nejposvátnějším předmětem 250 miliónů mahomedánů, je chován ve zvláštní stavbě uprostřed mešity zvané Kaaba.

Jedda, přístav Mekky, jako většina přímořských měst, má obyvatelstvo míchané a stěhovavé. V normálních dobách žije tu toliko asi padesát tisíc obyvatel, ale během Ramadanu, kdy putovají do Mekky je v proudu, počet obyvatelstva zvyšuje se na 200,000. Dle mahomedánské tradice u tohoto města stroukotal se koráb Noemův při potopě světa. Když Noe vystoupil z korábu a procházel se s pomocníkem svým po pobřeží, přišli na polytný útvar v písku, který podobal se otisku lidského těla. Byl asi 300 stop dlouhý. Pomocník tápal se starého patriarchy, co to znamená a na to dostalo se mu následující odpověď: "Zde je místo, kde zemřela pramáti Eva." Tak vypravuje mahomedánská tradice. Moslemi zbudovali na tom místě tři mešity, které jsou hojně navštěvovány, jmenovitě ženami.

Medina, druhé město Hedžasu, je místem značné hospodářské důležitosti. Je také proslulým poutnickým místem, poněvadž Mahomed byl tu pohřben. Město toto má krásnou polohu. Leží uprostřed obrovských zahrad a na ní le kolem něho jsou nádherné palmové háje.

Král Hussein je rozhodnut udržeti tradiční izolaci obou těchto měst od světa ostatního. Jeho syn, princ Feisal, nelpí již tolik na starých tradicích a je silně možné, že po nastoupení na trůn dovolí křesťanům navštěvovat Mekku a Medinu. Princ Feisal při několika příležitostech vyslovil se proti starému arabskému fanatismu. Po vedou jej k zrušení této izolace také nepochybně i hospodářské důvody vzhledem k tomu, že posvátná města mahomedánského světa jsou vlastně jedinými městy v celém království Hedžasu, které v důsledku turecké porážky stalo se říši samostatnou.

ANGLIE ZTRATILA MNOHO KOLONIÍ

ANGLIE vládne největší říši, jakou kdykoliv znal svět. Tato její říše byla v značné míře rozšířena mandáty nad bývalými německými koloniemi a tureckými provinciemi. Avšak žádný národ, s výjimkou Španělska, neztratil tak velkých držav jako Anglie a žádný dobrovolně neupustil od řízení své říše. Anglická říše dneška je jenom zlomkem toho, čím byla kdysi.

Anglie během posledních tří století ztratila následující državy v Severní Americe: Floridu, kterou v roce 1763 získala na Španělsku. Spojené Státy, rozkládající se na východ od řeky Mississippi, v americké revoluci. Území Oregonu a Washingtonu, které folika skvělých příležitostí k rozdobrovolně přepustila Spojeným Státům kompromisem, kterým ponechána byla již Britická Columbia. Všechny ostrovy v Západních Indích, jež náležaly se na milost a nemilost anglického vládců.

veho loďstva ve válkách se Španělskem, Francií a Holandskem. Anglie snadno mohla v jisté době získati v Texas, California, Aljašku a střední Ameriku, avšak nikdy se vážně o získání těchto území nepokusila. V Jižní Americe Anglie v různých dobách vzala se svých nároků na celou Guianu a na část Venezuely. Za napoleonských válek anglické loďstvo obsadilo a po značné dlouhou dobu ve své moci mělo oblast řeky Plata, zahrnuje v to krajinu, kde nyní náležají se republiky Uruguay a severní Argentiny.

V Evropě přepustila Anglie ostrov Helgoland Německu a Ionické ostrovy Řecku a vzalala se svých nároků na Špietberky ve prospěch Norska. V Africe a asijském Turecku Angličané znovu získali v důsledku světové války, co ztratili v důsledku své příležitosti. Přes to však nepodařilo se jim zkonsolidovati počáteční výhody v Afghaniстан, Tibetu a jiných polodivokých krajinách na pomezí Indie. Také nepodařilo se jim získati takové výhody v Číně, jako získati měli příležitosti. Jejich državy dosud obmoxeny jsou na Hong-Kong a Wei-Hai-Wei.

Nepochybně nejcennějším územím, jež dobrovolně Holandskem bylo vydáno, jsou Holandské Západní Indie, které obsazeny byly anglickým loďstvem za napoleonských válek a znamenitě byly spravovány Sirem Stamfordem Rafflessem od roku 1811 do roku 1816. Území, které vrátilo se pod holandskou svrchovanost, je mnohem důležitější, nežli to, co zůstalo pod správou anglickou. Také Filipiny náležaly se v anglické moci, když Manila uchvátena byla Španělsku v sedmileté válce. Může se vlastně říci, že anglické loďstvo v minulých dvou stech letech mělo příležitost zmocnit se každého ostrova v Indickém oceáně a v Pacifickém moři, s výjimkou Japonska.

VYSLANEC BEZ ZEMĚ A VLÁDY

ZÁHADA obklopuje výstavnu budovu, zbudovanou nákladem \$1,000,000, na šesté ulici ve Washingtoně, známou jako ruské vyslanectví. Vypravuje se, že za stěnamí této nádherné budovy počíná se jevit bída a že fondy, z kterých říh tento a jeho obyvatelé jsou vydržováni, povážlivě se tenčí.

Vypravuje se o úctu dentisty, který zaplacen byl automobilem. Mnoho starožitného nábytku bylo již odprodáno, aby získány byly hotové peníze. Jakou vládu reprezentuje ruský vyslanec? Odkud běže vyslanec peníze na vedení domácnosti a vydržování svých úřadoven? Je pravdou, že odbor státu hodlá vyslance vypovědět z této budovy? Na žádnou z těchto otázek není možno poskytnouti odpověď určitou.

Je však známo, že vede se vyšetřování za účelem zjištění, která vláda anebo která osoba či osoby jsou majiteli budovy ruského vyslanectví. Budova tato patřila dříve ruskému caru, který mívá osobní majetnické právo na takové vládní budovy. Ale ruský car

je dávno mrtev. Patří budova o sobím dědicím ruského cara a nebo ruské vládě? A dále, které ruské vládě? Tyto otázky jsou záhadou pro úředníky odboru státu.

Přítomným obyvatelem ve vyslanectví je Boris A. Bakhmětěv, který přišel sem jako vyslanec vlády Kerenského a nastoupil místo po Jiřím Bakhmětěvu, který zastupoval u vlády americké ruského cara a jeho vládu. Poněvadž vláda Kerenského nyní neexistuje, Boris Bakhmětěv je vyslanec bez země a bez vlády.

Není třeba připomínati, že Kerenský a jeho stoupenci nejsou s to vydržovati tak nákladné zařízení budovy jako je ruské vyslanectví. Stoupenci Kolčaka a Denikina, jak se vyrovnávají, podporovali po nějakou dobu Bakhmětěvovo "vyslanectví". Před časem kterýsi zvědavý novinářský zpravodaj tápal se Bakhmětěva, jakou vládu reprezentuje. "To je velice zamotaná otázka," pravil vyslanec. "Posléze prohlásil, že reprezentuje "protibolševické živly v Rusku." Od té doby i ty byly potřeny a Bakhmětěvovi nikdo takovou otázku, jež zajisté uvedla by jej do povážlivých rozpaků, nedal.

VELKÝ JEDLÍK

EUGENE SHELTON z Bostonu tvrdí, že je světovým přeborníkem v jedlietví a je pohotov měřiti svoje žaludkové schopnosti s každým, kdo v zápas s ním by odvážil se vstoupiti. Shelton sní 68 vajec a vypije pět kvartů mléka na posezení s přiměřeným množstvím krajích chleba k zajedení. Při jedné příležitosti spouřadal zcela bez potíží čtyři kvarty ústrie. Ústrie sice možno považovati za lahůdky, ale čtyři kvarty? Na to musí být skutečně žaludek velmi dobrý!

Shelton počítává si rád na maso všeho druhu a bramborů slupne četných množství. K snídani pravidelně sní čtyři pořádné vepřové řízky, šest velkých bramborů, tři pořádné topinky, čtyři koflíky kávy, půl páje a dva banány. Někdy dochází k změně jídel, ale množství pravidelně bývá stejné.

K obědu mívá dvě a půl libry masa, jednu a půl libry bramborů, čtyři bandury, tři koflíky kávy, celý páj a dva banány. K večeri nejraději jídlá čtyři vepřové řízky, dvě libry bramborů, pět topinek, tři koflíky čaje a celý páj.

Během dne vykouří čtyři nebo pět balíčků cigaret a někdy vstane i v noci a zakouří si, poněvadž je kuřákem náruživým. Spáčen velkým není — čtyři hodiny spánku denně mu plně dostačí. Přes to, že dvě třetiny výplaty jeho jde na potraviny, prohlašuje: "To bych byl blázen, abych se ohlížel na drahotu živohlyti. Člověk přece musí jíst a dost jíst."

Shelton je 5 stop a 8 palců vysoký a váží toliko 135 liber. Prohlašuje, že nikdy necíti špatných následků značného jedlietví. Narodil se v Pleasant Point, Me., před 40 roky. Jeho matka byla Indiánka a otec běloch. Jako šestnáctiletý hoch stal se námořníkem a strávil několik let ve Španělsku. Byl čtyřikrát ženat a s přítomnou svou ženou žije již deset let. Pracuje v prádelně.

Babiččin dopis. — Pí. Theresia Bergdale z Maysville, Ky., píše: "Musím vám sdělití ohledně zájímavého případu. Moje vnučka má dítě, hošika, jenž bude čtyři roky star v říjnu. Ined od narození toto dítě nemělo stolici bez použití projímadla. Poradila jsem vnučce, aby dala dítěti Dra. Petera Hoboka, což učinila. To bylo před rokem. Hošik je nyní zdravý, jak jen nejlépe být může." Tento starý časem vyzkoušený bylinný lék neobsahuje nic, než to, co soustavě pomůže: může být dán bezpečně dítěti, tak jako dorostlým, jest to rodinný domácí lék, jenž nezklame. Hoboko neprodává se v lékárnách, ale jest dodáváno přímo lidem Dr. Petera Farberney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill. — Advertisement

Slavnosti májového dne ve Sweet Briar kolleji.

Členkyň dvora "královny Máje" ve Sweet Briar kolleji v Sweet Briar, Va., při slavnosti májového dne. Královnou Máje byla slečna Helen Beesonová z Columbus, O.